

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) II.

MAY 28th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

NAZNANILO.

S tem se naznaja vsem Ameriškim rojakom da je naše podjetje, ki je last slovenskega katoliškega delavstva v Ameriki, stopilo v najboljšo direktno zvezo z najuglednejšimi in najzanesljivejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji in tudi po vseh drugih državah v Evropi.

Naše podjetje si je nadelo nalogo že ob svojem početku, da bo služilo v dobrobit svojega naroda v naši novi domovini v Ameriki. Od prvega dne svojega početka pa do danes je to nalogo vršilo kar najbolj točno in zanesljivo. Skozi naše roke je romalo v vse dele Evrope na sto in sto tisočev dolarjev in vsaka pošiljatev je dospela na določeno mesto in se izplačala v primeri z drugimi najhitrejšimi in prejemniki niso imeli nikakih sitnosti ob prejemu denarja. To nam potrjuje na stotine pisem, ki smo jih prejeli od svojih rojakov od tu in iz domovine. Da nam pa bo mogoče našim rojakom v Ameriki služiti še bolje kakor do sedaj, zato smo stopili v zvezo, kakor smo že omenili, z najuglednejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji, v zasedenem ozemlju, ki pripada sedaj po mirovni pogodbi Italiji in tudi drugod po vseh državah v Evropi.

Da smo stopili v te zveze nas je privedlo to, ker smo bili priča neštehtih prever in sleparij, ki so jih doživeli naši ljudje v Ameriki zadnje čase, ko so sedali na limanice in vabljive obljube raznih zakotnih agentov, ki so jemali od naših ljudi denar le iz izkoriščevalnih namenov.

Naše podjetje si je torej nadelo veliko nalogo delati za korist svojega naroda v Ameriki in ga tako obvarovati vsakih neljubih posledic pri pošiljanju denarja v staro domovino.

Zatorej rojaki! V Vaš lastni dobrobit bo, ako boste podpirali naše podjetje: prvič, pri nas boste našli najbolj točno postrežbo in drugič: obvarovali se boste prevar, ker mi Vam jamčimo za vsak cent, ki ga pošljete po nas kamorkoli.

Cene za pošiljatve denarja boste vedno našli v listu Edinosti in po njih se ravnajte kadar nam boste izročali denar, da ga pošljem v staro domovino ali že kamorkoli.

Za vse navodila pa se vselej obrnite na:

EDINOST.

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.

KADAR HOCETE POSLATI DENAR V DOMOVINO

tedaj se obrnite na podjetje Edinost in Vaš denar bo najhitreje v domovini.

Mi pošiljamo denar v stari kraj in na vse druge kraje Evrope najceneje, najhitreje in najzanesljivejše.

Vsaka pošiljatev je zjamčena.

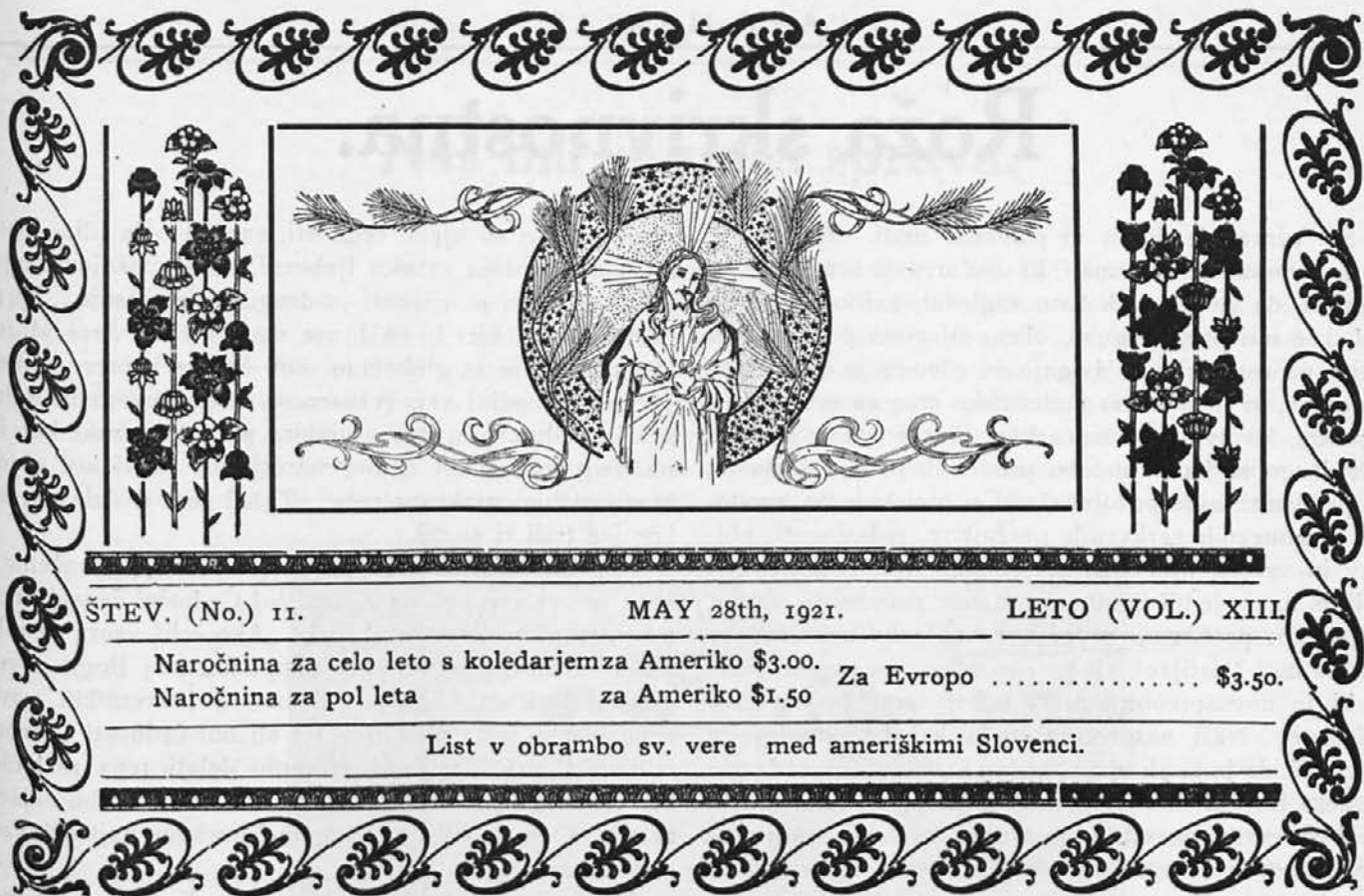
Zato je v Vašo lastno korist, ako se poslužujete pri pošiljanju denarja našega podjetja.

Vse pošiljatve naslovljajte na:

EDINOST
1849 West 22nd Street,
CHICAGO, ILL.

NOVI MOLITVENIKI DOSPELI IZ STAREGA KRAJA.

- "Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
- "Presv. Rešnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene... 1.50
- "Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene... 1.50
- Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše... 1.50
- Mati Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše... 1.50
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca... 1.00
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo... 1.50

ŠTEV. (No.) II.

MAY 28th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

M. Elizabeta:

VEČERNI AVE.

Večer na zemljo lega,
 zapel iz lin je zvon,
 srebrni spev vzhiteva
 iznad drevesnih kron.

Pod baldahin se vije,
 kjer zvezdic milijon
 nanj čaka, da ponese
 ga pred Marijin tron.

In nekaj, glej, se spušča
 ob zvezdah iz višav
 in plava med mrakovi
 do zemeljskih nižav.

To biserov je biser,
 večerni je odzdrav,
 pošilja ga Marija
 otrokom iz daljav.

Roža skrivnostna.

H. B.

Sv. cerkev je dobra in pametna mati. Kakor dobra in pametna telesna mati, ki ima srce za otroka, hitro ko opazi, da se je otrok kam zagledal, kamor bi se ne smel, ker mu preti poguba, obrne njegovo pozornost k lepšim vzorom, ki mu dvigajo in plemenijo srce, tako sv. cerkev, ki ima vedno materinsko srce za svoje otroke precej, ko uvidi, da so se kam preveč zatelebali, postavi drugo še lepšo podobo pred njih oči in skuša na njo prikleniti njih pozornost. Če preiskujemo zgodovino posameznih cerkvenih praznikov, pobožnosti, običajev in vzroke njih vpeljave, bomo večinoma slednjic prišli na to, da je bil ta ali oni praznik, pobožnost, običaj, vpeljan kot protistrup zoper kako sočasno nekrščansko razvado mej kristijani, ali pa zoper kako pagansko slavlje, ki je novospreobrnjenim kristjanom provzročalo skušnjave. Naši nasprotniki nam kaj radi mečejo v obraz, češ, da je ta ali ona pobožna krščanska navada paganskega izvora. To je zmeta, res pa je, da je paganski običaj dal cerkvi povod, da je svojim otrokom nekaj sličnega, samo da brezgrešnega dala, da niso imeli skominov po prepovedanem, malikovavskem. S tem je pokazala le svojo nežno skrb za svoje otroke.

Ta materinski namen je imela tudi pri vpeljavi šmarniške pobožnosti in ga ima pri njenem pospeševanju. Ko je zapazila, kako so se mnogi njenih otrok zagledali v zemljo v njeni pestri majski obleki in začeli stegovati svoje roke po njej, kakor bi bila njih mati, jim je takoj postavila pred oči drugo, pravo mater, Marijo in jih s tem opozorila, da je zemlja, pa naj se še tako zapeljivo obleče in iz milijon in milijon rožic smeje in vabi v svoje pisano naročje, vendar le trdosrčna mačeha. Pod njenim cvetjem se skrivajo strupene kače v njenem cvetju se že koti črv. Njena lepota je lepota spečega otročička v zibki. Kakor angelček je, rajski mir mu sije z obraza. Toda tudi v tem navideznem angelčku je že črv, hudo poželjenje. Čez nekaj let ga poglej, pa boš opazil druge poteze v njegovem obličju, poteze, ki niso angeljske, ampak postave grča. Pri majniškem cvetju ni treba čakati let, že čez nekaj dni se pojavi črv.

Roža skrivnostna, Majniška kraljica, ne pozna črva. Pod njenim cvetjem se ne skrivajo strupene kače. Pač, kača zvija se pod njo, pod njeno peto, ki jo pa zastonj zalezuje. Zaprt vrt je moja sestra, nevesta, poje visoka pesem in poje cerkev o Mariji. Zaprt vrt je bilo vsikdar njeno brezmadežno srce, tako skrbno od Boga samega zaprt, da ni mogel noben črv, nobena golazen do njenega cvetja. V njenem srcu je vladala večna pomlad, od prvega njegovega vtripa do zadnjega, ko je prešla v večno pomlad. Njegovo cvetje ni nikoli zvenelo, se ni nikoli osulo. V ta vrt nas naša skrbna mati sv. cerkev v maju, čegar cvetje se tako hitro osuje, vabi, da bi si natrgali cvetlic, ki ne zvenejo in se ne

osujejo. To so njene čednosti, snežno bela lilija čistosti, krvavo rdeča vrtnica ljubezni, temno višnjeva, lepodišeča vijolica ponižnosti in drugih cele litanije. Ni ga cvetličnjaka, kjer bi našli vse vrst cvetlic. Srce Majniške kraljice je za globočino vseh čednosti, presv. Srcem Jezusovim, edini vrt, v katerem rastejo cveto in duhte vse in vedno. Tu ima na izbiro prav tako mož kot žena, fant enako kot dekle, starček nič manj kot otrok. Marija lahko vsakemu reče: Zgled sem ti dala, da kakor jaz tudi ti storiš.

Če hočeš moških čednosti idi h Kraljici mučenic v šolo, na križev pot, na Kalvarijo! Če hočeš ženskih čednosti, stopi v nazareško hišico! Ako želiš vzora za mladinske čednosti poglej jo v tempeljnu mej Bogu posvečenimi devicami, Kraljico devic. Pri svetnikih govorimo, da se je ta ali oni v tej ali oni čednosti posebno odlikoval, pri Mariji ne moremo delati tega razločka, ker v njenem prečistem srcu so bile vse v najbujnejšem cvetu. Ona je bila za Bogom-človekom najlepši vzor popolnosti.

Brez dvoma je drago Mariji, če ji spletamo vence in delamo šopke iz cvetlic, ki jih maj rodi, ker že s tem priznamo njo za Kraljico maja. A dober Marijin otrok s tem ni zadovoljen in Marija tudi ne. Sv. Jožef Kupertin je nekoč natrgal najlepših rožic, ki jih je mogel dobiti, spletel šopek in ga nesel svoji nebeški Materi, a s cvetjem ji ni dal srca. Zato je Marija tudi šopek odklonila rekoč: Ne maram rož! Ves žalosten jo vpraša: Kaj pa hočeš moja mati? Tvoje srce hočem, mu odgovori. In ko je s cvetjem dal ji še srce, se mu je ljubeznivo nasmehnila. S tem je le hotela reči, da so rože postranska stvar in postranski dar, glavno je srce, čisto in Bogu udano. Ta njena materinska prošnja: Srce mi daj, velja tudi nam. Krasimo v maju njene altarje in podobe s cvetjem, ki je nudi narava, a ti cvetlični darovi naj bodo le simbol, le zunanji izraz, našega notranjega daru srca in duhovnih cvetlic čednosti. Ker kaj hoče vedno cveteča in dišeča Roža skrivnostna z venljivim in minljivim cvetjem?

Sv. cerkev nam pri majniški pobožnosti zato odpira cvet Rože skrivnostne, Marijino srce, da bi si tudi mi takih nevenljivih in neminljivih cvetlic nasadili v svoja srca. Ker kaj nam pomaga maj v naravi, če ga nimamo v srcu, če v srcu morda vlada telo zima smrtne greha, ki pozna le ledene rože, brez vonja in življenja. Šele če bomo in ko bomo iz srca Rože skrivnostne presadili v svoja srca cvetlice, ki ne poznajo jeseni in zime, Marijine čednosti, bo tudi v naših srcih zavladal maj, katerega cvetje se ne bo osulo, tudi potem ne, ko bo že zopet burja brila okrog naših voglov. Zato po venljivem in minljivem cvetju k nevenljivemu in neminljivemu Rože skrivnostne, ker to je namen šmarnic.

Naš mir in naša sprava.

H. B.

Svet se kar ne more umiriti. Narod je še vedno zoper narod. Kdaj pač pride do miru in sprave, po katerih vse tako drhti? Po tej poti, ki ju svet in njegovi mogotci zdaj iščejo, nikoli. Vse te smešno—žalostne konference in lige, ali kakorkoli se že imenujejo, ki že leta ku-

jejo mir in spravo in si pustijo kaditi kot graditelji novega, boljšega svetovnega reda, so navadne konjederke. Tem danes pač noben pameten človek več ne zaupa svojega zdravljenja. Prav tako je vsak ne-spameten, kdor še pričakuje ozdravljenja družabnega telesa od pariš-

kih ali genfskih konjederk oz. konjedercev. So sicer pooblašteni v to; a to še ni vse. Mi smo včasih doma nedeljska jutra tudi koga pooblastili, naj dom varuje in nam žgance skuha, a ko smo prišli od maše, simo našli močnik. Poverilo je imel, voljo tudi, a znanja ne. Tu-

di razni konferenclarji in ligaši imajo poverilo, morda tudi voljo, a kar so dozdale skuhalo niti močnik ni.

Sicer se pa temu ni čuditi. Če hoče zdravnik koga ozdraviti, mora prej vedeti kaj in kje mu manjka,

ali kakor pravijo, podati mora pravo diagnozo. Brez te ni mogoče pravilno zdravljenje, ali terapija, kakor zdravniki to imenujejo. Prava diagnoza in pravilna terapija sta prav tako potrebni za vspešno zdrav-

ljenje družabnega, kakor fizičnega telesa. Te pa zdravniki, ki zdravijo v dolgotrajni vojni težko obolelo in nevarno ranjeno človeško družbo, očitno niso prav zadeli, ker drugače bi se njeno stanje vendar

ne slabšalo, kakor se. Če se po toliko in tako krvavih vojnih letih, polnih vsakovrstnega gorja, še vedno govori o novih vojskah, je znameenje skrajne nezadovoljnosti z obstoječim novim redom, v kolikor se sploh more o kakem redu govoriti.

Tako zvani sedež bolezní, ki ga mora pravi zdravnik pred vsem poiskati, so oni našli zunaj, zato režejo in puščajo kri njenemu, že itak slabotnemu in slabokrvnemu telesu, kakor stari padarji. V resnici je pa sedež bolezní znotraj, v srcu. Srčno napako ima sednja človeška družba, ne fizično, ampak moralno. Srce je prazno. Omika duha se je že dolga leta gojila na škodo omike srca. Glava je bila scrkljan srček, srce zaničevan pastork. Po sadovih duha se je merila kultura, za sadove srca kdo je vprašal. Kako ponosno in samozavestno se je kulturna Evropa še pred nekaj leti trkala na prsi, če so kaki kitajski boksarji začeli rogoviliti proti Evropejcem, češ, divjaki, jaz vas bom že učila omike. Danes se ji lahko okameneli Kitajci v pest smejejo in porogljivo govoré: Kje pa je zdaj tista tvoja tako bahava kultura? Res divjaki smo mi, saj kakor vi pravite, a taki ne kot vi. Mi jih ne moremo po petdeset na enkrat pobiti, vi ste jih pa, še več, ker ste kulturni. Mi ne moremo s kakih zrakoplovov na nedolžne ljudi bomb metati, vi ste jih pa, ker ste kulturni. Tako bi ji našteli lahko še cele litanije.

Da britka resnica je, da menda noben trgovec in nobena firma še ni prišla na tako velik boben, kot oboževana evropska kultura, v zadnji vojski. Zakaj? Zato, ker je bila ta omika le zunanja ne pa notranja in če notranja, ne omika srca, ampak le glave. Taka omika je pa vedno nekaj enostranskega, šepavega. —

Znani Alban Stolz pravi nekje, da je človek velikih talentov, prebrisane glave, pa slabega, pokvarjenega srca mula z žaklom zlata na hrbtu. Kaj mi pomaga, če izumim zrakoplov, ki me bo pred nebeška vrata nesel, ako notri ne smem. Notri pa ne smem in ne morem, dokler je moje srce neomikano, slabo. Kaj mi pomagajo vsi mogočni in čudovito sestavljeni stroji, če zastoj čakam na tacega, ki bi mi vlil v srce milost, čednosti.

Sedež bolezní na kateri sedanja človeška družba težko trpi je znotraj v srcu. Kdor ga išče zunaj, kakor pariški in genfski padarji, tisti je zgrešil pravo diagnozo in dosledno tudi pravo terapijo. Ko je umrl veliki papež Leon XIII. je mej ljudstvom krožila strupena puščica na njegova dva zdravnika, češ, da sta napravila napačno diagnozo in tako papeža prehitro spravila na oni svet. Od ust do ust je šlo: Dva osla sta enega leva (Leo — lev) umorila. Nekaj podobnega bi se lahko reklo o pariških in genfskih padarjih z ozirom na njih mrcvarjenje že itak malone vbite sodobne družbe. Tako naivno delajo, kakor če bi jetičen ki ima že vsa gnila pljuča :flajštre' na noge deval in se tolažil, zdaj bom pa kmalu zopet dober.

Sv. cerkev, ki jo pri vsem njenem delovanju vodi duh božji, je že davno ugotovila, da je novodobna človeška družba bolna in pokazala tudi na pravi sedež bolezní, na srce. Ob enem ji je nasvetovala pravo zdravilno sredstvo s tem, da je postavila pred njo najlepši vzor srca, presv. Srce Jezusovo, ki je globočina vseh čednosti. V objem tega presv. Srca je vabila in klicala svoje verne, da na novo ogrejejo svoja vedno mrzleša srca za Boga in tako ozdravijo od svoje moralne srčne napa-

ke, ki prav tako duhovno vedno bolj slabi človeka, kakor telesna srčna napaka cel organizem. Srce koper ni po vsestranskem splošnem dobrem, Bogu. Kar je voda za ribo, to je Bog za človeško srce. Kakor riba, če jo potegneš iz vode nervozno trepetá, ker ni v svojem elementu, za katerega je vstvarjena, tako srce tembolj nezadovoljno bije, čembolj se rahljájo vezi ljubezní mej njim in Bogom, za katerega je vstvarjeno.

Ko bi bilo vse kar nosi Kristusov počat takrat, ko je sv. cerkev po božjem navdihnjenju odkrila svetu vso ljubezen Jezusovega božjega Srca do človeških otrok, poslušalo njen glas in si ob tem ognjišču prave, čiste, neskončne ljubezní na novo ogrelo svoja mlačna, hladna, mrzla srca, bi danes svet brez dvoma ne bil ta k zverinjak, kakor je.

Toda svet je raje poslušal razne padarje, kot večšega zdravnika na Petrovem stolu. Pretrgal je prijateljske vezi z Bogom in stopil z njim v vojno stanje. S tem si je pa pečatil svojo usodo. Srce, odtrgano od Boga, za katerega je vstvarjeno, je večén revolucionar. V srcu se vsaka revolucija in vojska spočne. Odtod udari na zunaj, sprva kot neznamen potoček, potem kot hudournik, nazadnje kot mogočna reka, ki vali pred seboj vse, kar je dosegla ob bregovih. Krvavi veletok vojske ima v srcih svoj izvir. On je najzgovornejša priča, kam vodi človeštvo polovičarska omika, omika glave brez sorazmerne omike srca. Vsega tega bi ne bilo, ko bi bila človeška srca ostala v objemu z božjim Srcem, ki je dalo za nje zadnjo kapljo svoje rešnje krvi in jim tako na novo vtisnilo pečat svoje lastninske pravice do njih.

(Konec prihodnjíč.)

LILIJA IZ RAJA.

K.

V tem je prišla še sestra Jožefova iz hiše in Marija se ji je pridružila. Usedli sta se pod skalo poleg hišice in se pogovarjali razne stvari. Marija in sestra sta se pogovarjali dolgo časa in si pripovedovali v živahnem pogovoru o svojih doživljajih iz mlajših prejšnjih let. Marija je pripovedovala o svojih letih, katere je tako srečno preživela v tempelju. Sestra Jožefova ji je pa pripovedovala, kako je bilo pri njih doma, kakšni so bili stariši Jožefovi. Marija je pazno poslušala pripovedovanje sestre.

"Jožef je bil že od nekdaj zelo blag človek in smo ga vsi silno radi imeli. Tudi ti boš srečna z njim. Posebno bode silno vesel, ko bode dobil svoj blagoslov, s katerim vaju bode Bog blagoslovil. Velika bode njegova ljubezen do tebe", je rekla sestra veselo.

Toda Marija je povescila glavo v vidni veliki zadregi. Videlo se ji je, da jo zelo boli srce. Pomolčala je za trenutek. Potem je pa dvignila zopet glavo in pogledala zaupno svojo sorodnico in rekla:

"Otroci so res blagoslov Božji".

"Da! Kako sem jaz hvaležna, da me je Bog blagoslovil z mojima dvema ljubima otrokoma, ki mi sladita moje življenje. Kako sem Bogu hvaležna za ta veliki dar".

Sestra je uprla svoje oči v Marijo in se je spomnila vsega, kar ji je Jožef pripovedoval o njeni veliki,

da, nebeški lepoti in o posebnem vtisu, katerega naredi na vsakega človeka, kdor je v njeni bližini. Tudi ona je to začutila. Neka posebna blagodejna moč jo je silila, da je čutila globoko spoštovanje do Marije. "Marija" je rekla, "oprosti, da jaz tako posvetno govorim. Jožef mi je pravil o tebi, kako malo ti maraš za vse posvetno veselje, kako si ti samo božja. Kako se ti zatapljaš pogosto v božje stvari. Kako sem srečna, da bom blizu tebe, gotovo me bodeš naučila, da bom tudi jaz tvojega duha in tvojega prepričanja".

Stemnilo se je že, ko sti ženski še vedno sedeli in se pogovarjali. Dečka sta pa skakala po vrtu in se igrala. Slednjič sta odšli nazaj v hišo.

Toda Jožefa še ni bilo nazaj.

"Kam je neki odšel Jožef tako naglo?" je rekla sestra. "Pa ni rekel niti besedice? Kaj takega ni nikdar naredil, ko je bil te mesece pri nas. Čudno, da je to naredil danes?"

Marija ni rekla na to besedice. Videlo se je pa tudi nji, da je v zadregi.

In res Jožefa ni bilo še dolgo nazaj domov.

Opazil je, kaj se je zgodilo z Marijo ko ga je na to opozorila sestra. Globoka žalost ga je prevzela, da bi se bil najraje zjokal kot otrok. Globoko zamišljen je šel dalje po polju ne vede pravzaprav kam gre. Da,

ko je nastal vihar, ki je pripogibal drevesa na obeh straneh pota, kjer je hodil, tega niti opazil ni.

Gledal je v tla in mislil, globoko mislil težke misli.

Kaj, o Mariji naj dvomi? Ta čista lilija, katero je tako čislal, tako visoko cenil . . . to prečisto bitje, ki ga je do sedaj napolnjevalo s tolikim spoštovanjem do svete čistosti pa . . .!" Črne misli so mu besnele po možganih. On je bil pravičen in vesten spolnovalec postave božje. In vendar, kako naj jo pusti, ko jo pa vendar tako ljubi? Kako naj živi brez nje?

Dolgo je hodil in blodil po polju. Ponovno se je ustavil za trenutek. Videlo se je, da je prišel večkrat do sklepa, katerega je pa zopet odložil in šel dalje, še bolj hitro in razburjeno. Slednjič je bil že v gozdičku, ne daleč od Nazareta. Tu se odločno ustavi. Videlo se mu je, da se je za nekaj odločil. Obraz se mu je še bolj stemnil. Vendar odločne poteze obraza so kazale njegov trdni sklep, katerega je naredil.

"Da, tako bom naredil!" je rekel skoraj pol glasno.

Ker je bil pravičen, je ni hotel javno izpostaviti sramoti, zato je pa sklenil, da jo zapusti skrivaj.

Solze so ga zalile. Mož je bil, kateri ni poznal solza. Vendar srčna bolečina je bila prevelika. Premagalo ga je in zajokal je.

"Saj se mi je zdelo, da po tako

srečnih dnevih, s katerimi me je Gospod osrečil, pride zopet strašna, še največja poskušnja, kolikor sem jih kedaj imel v svojem življenju —" je rekel sam pri sebi.

Bilo je pa to v trenutku, ko se je Marijina duša dvignila v molitvi k Bogu, ko je prosila božjega vodstva in božje pomoči, ko se bode šlo za to, da izve Jožef, kaj se je zgodilo. In res Bog je uslišal prošnjo Marijino.

Naenkrat se pred Jožefom zasveti. Jožef osupne prestrašen, ker kaj takega še ni videl.

Iz te svetlobe pa stopi predenj angel Gospodov, ki mu je vlihl hladilnega balzama v skelečo srčno rano. Povedal mu je o vsej skrivnosti božji z Marijo. Ko mu je angel pojasnil celo skrivnost je izginil in Jožef je stal sam sredi gozdčka. Bilo je že skoraj tema.

Nekoliko trenutkov je stal Jožef kakor osupnjen. "Kako je rekel angel?" je ponovil skoraj glasno. "Jožef, ne boj se vzeti Marije svoje žene k sebi, kajti kar je spočela, je od svetega Duha. In porodila bode sina in njegovo ime imenuj Jezus, kajti on bode rešil svoje ljudstvo greha!"

"Bog mojih očetov bodi tisočkrat zahvaljen za to milost, da si mi razodel to velikansko skrivnost! Marija, odpusti, da sem samo za trenutek dvomil o tebi!"

In hitro se je obrnil in pohitel domov potolažen in pokrepčan.

Zopet je posijalo solnce srečnih, da, presrečnih dnij za Jožefovo hišico.

ROJSTVO.

"Zopet nova sitnost in nove težave!" je rekel Mariji nekega dne Jožef, ko se je ravno vrnil od posvetovanja, katerega je sklical mestni cesarski zastopnik v Nazaretu. — Na obrazu se mu je videlo, da ga nekaj zelo teži na srcu.

"Kaj pa je zopet?" vprašala ga je Marija skrbno, ko je opazila to Jožefovo skrb.

"Težko pot morava nastopiti in sicer sedaj v zimi? Kako boš

mogla ti premagati težave tako dolgega pota, sredi zime?"

"Kam pa morava potovati?" je vprašala Marija.

"V Betlehem, rodno mesto mojih očetov in mojega rodu".

In Jožef ji je začel na široko pripovedovati, da je cesar rimske države, kamor je tedaj spadala tudi Judeja in Samarija, zaukazal veliko ljudsko popisovanje celega mogočnega rimskega cesarstva. Za Judejo in Samarijo je določeno, da mora iti vsakdo v mesto svojih očetov in svojega rodu. Ker je bil Jožef iz družine in rodu Davidovega morata toraj iti v Betlehem.

V tistem času je vladal velikansko in mogočno rimsko cesarstvo cesar August. Rimski cesarji so bili v onem času na vrhuncu svoje moči in slave. Rim je vladal skoro ves tedaj znani svet. Vse narode in vse sosedne pokrajine si je znal z mečem in silo podvreči, da so mu morali služiti. V Rimu samem je vladala strašna razkošnost in razbrdanost, kakoršne ne pozna več zgodovina ne preje ne pozneje. Rimski narod je dobival od podvrženih narodov velikanske davke, ki so ostali v večini v mestu Rimu. Zato je bilo to mesto bogatašev in velikašev. Cele trume sužnjev so imeli, ki so jim opravljali vsa dela bodisi na polju, bodisi doma. V razkošnosti mesta Rima je bil pa prvi cesar sam. Na dvoru se je živelo, da se skoraj ne da popisati. Cesarji so si dobili toliko moč, da so se dali celo po božje častiti od svojih podložnih. "Božaski cesar August" so ga imenovali. V tem svojem nahu in svoji prevzetnosti se je pa spomnil, da bi rad vedel, čez koliko ljudi je on neomejen gospodar nad njih premoženjem in življenjem. Zato je zapovedal naj se popiše vsa država in vsi podložni narodi. Poleg tega je imel tudi namen razpisati nove davke, kajti razkošnost je rastla od dne do dne in bogataši so potrebovali vedno večje in večje svote v pokritje stroškov in da se je vzdržal cesar na svoji višini časti in moči, moral je razkošnost teh boga-

tinov plačati. Tako niso več zado- stovale velikanske svote davkov, katere so do sedaj dobivali. Zato je nameraval naložiti zlasti vsem zaslužnjem narodom osebni davek, katerega bo moral vsakdo osebno plačati, kakor vemo, da se je kmalu na to tudi uvedel.

"Kako težko bo potovati v zimi, posebno za te!" je rekel Jožef in jo pogledal sočutno in ljubeznjivo, ker je videl v kakih okoliščinah je.

"Bog naju bo vodil in nama pomagal!" je rekla Maria. Tako je pa pobožni devici prišlo na misel mesto, katero je čitala v knjigah prerokov: "In ti, Betlehem Efrata, si najmanjši sicer med tisočnimi Izraelovimi, vendar bo iz tebe izšel, ki bo vladal moje ljudstvo Izrael". In ko se je spomnila na te besede, je takoj videla v tem ukazu cesarjevem samo voljo božjo.

"Res je to!" je rekel Jožef. "Vendar pomisli, da nastopajo sedaj težki zimski dnevi, da je po libanonskih vrhovih že sneg, Pot bo dolga!"

"Nič se ne boj, Jožef! Bog je najin vodnik bil do sedaj. Prepričana bodiva, da naju bo vodil tudi sedaj, kakor bo primerno njegovim skrivnostnim namenom. Res bo težka pot. Toda božja pomoč bo večja. Kolikor večje težave, toliko večja milost božja! Zaupajva trdno na Gospoda!"

To trdno zaupanje in ta srčnost Marijina je Jožefa pomirila, da si je mislil:

"Prav imaš! Kaj bi se človek bal, ko je pa Gospod nad nama, ki naju vodi. Do sedaj je tako čudovito vodil najina pota, tudi v prihodnje je najbolje, da se mu popolnoma prepustiva, naj naju vodi, kakor hoče njegova presveta volja!"

V tem je prišla v hišo sestra Jožefova, ki je zunaj ravno opravila neko delo.

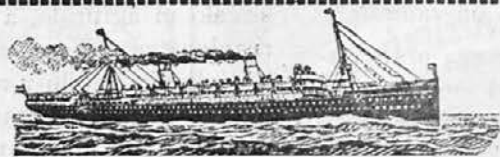
Takoj ji je Marija povedala, kakšno novico je prinesel Jožef domov od posvetovanja.

(Dalje prihodnjič.)

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Okrog sedmih zjutraj smo došli v Milan. Ko bi ga ne bil že ponovno prej videl, bi me bilo mikalo iti v mesto. Se spleča. Če bi ne bilo nič drugega zanimivega kot krasna stolnica, je vredno vožnjo pretrgati. Večje stolnice se dobe, tudi razkošnejše v svojem notranjem bogastvu in opravi, a s tako deviško lepo zunanostjo kot je milanska, menda ne najdete druge. Cela ogromna stavba s svojimi nebrojnimi stolpiči, ki jih je baje toliko kot dni v letu, je iz mlečno belega kararskega marmorja. Človek, tudi tak, ki je trdnih nog je pošteno truden, predno pride po sicer zložnih stopnjicah na njeno streho, prehodi vsa pota in se vspne v vse večje stolpiče, odkoder se vidijo ljudje, ki hite čez prostorni trg pred njo, kot mravlje.

Tudi pokopališče je vredno pogledati. Sicer pravijo, da je eno najbolj pohujšljivih pokopališč Italije, a ima zraven teh toliko umetniško dovršenih in pomenljivih nagrobnikov, da ima tudi neumetnik užitek. Italijani se drže pravila, ki se na enem mavzoleju milanskega pokopališča bere: *Le tombe non sono tanto per gli estinti, ma anche per i vivi.* Nagrobniki niso samo za mrtve, ampak tudi za žive. Kako pomenljiv je mej drugimi n. pr. spominek nekega osemdesetletnega delavca Angelo N. Navaden poljski križ, iz litega železa. Pod križem stoji delavec v hodnji obleki. Z zavirami rokavi sloni na kosi in zaupno gleda v Križanega. Glej, človek nehote vzdihne, ta, ki tu počiva, je vedel, kaj se pravi moli in delaj. Zjutraj, ko je odhajal na delo, se je naslonil na koso, zatopil v križanega trpina in njemu, ki je potil zanj krvavi pot, posvetil pot svojega

dnevnega dela. Zvečer, ko se je truden vračal proti domu, se je zopet naslonil na koso in se mu zahvalil za blagoslov, zato je pod križem našel res sladki mir.

Ker so mi bile tedaj te in druge znamenitosti Milana že izza moje ga prejšnjega štirinajstdnevnega bivanja ondi znane, sem se s prvim vlakom odpeljal proti Turinu. V kupeju je bilo nekaj civilnih gospodov in mlajša dama s svojim otročičkom. Pogovor se je dolgo sukalo okrog boljševisma. Kolikor sem mogel spoznati, ni bil nobeden navdušen zanj, pač pa so bili vsi pripravljene če bi zagospodaril, iz oportunitizma, ker bi jim boljše kazalo, se mu priklopiti. Ko so videli, da omenjena gospa z nekim strahom poslušala njih pogovore, kakor mi nekaj o Turkih in rokovnjačih, so jo nalašč začeli plašiti, s tem, da so ji razkladali boljševiske nazore o ženski komunizem žensk. Gospa je bila videti dobra, poštena, zvesta žena, ker je ogorčeno odklanjala boljševiske nazore o ženskem namenu in poklicu.

Saj se more pa tudi le kaka propadla ženska, ki je že zdavnaj pokopala svojo žensko čast in ponos, ogrevati za stališče žene, ki ga ji hoče odkazati komunizem. Komunizem hoče žensko vreči še dalje nazaj, kakor je bila v paganizmu. V paganizmu je bila orodje moža, boljševiski komunizem hoče, da bi bila orodje možkih. Potem se pa še ti ljudje ustijo, da hočejo žensko osvoboditi suženjstva, v katero jo je vklenilo krščanstvo. Seve le pod to podlo, lažljivo firmo, je mogoče žensko, ki še kaj naše drži, pridobiti za komunizem. Kako požrtvovalno ljubezen imajo komunisti do

ženske se je videlo pri raznih komunističnih pučih, ki so jih po razstilu v stari domovini vprizarjali. Koga so uvrstili v prve vrste, ko je bilo treba iti nasproti puškam in bajonetom? Ženske! Češ za svinec ste dobre. Kralji in cesarji so imeli nas za kanonski futer, mi bomo imeli pa vas. Saj vas je dosti.

Okrog poldne smo pršili v Turin. Tudi njega nisem šel gledat, dasi ga še nisem videl in sem imel do prihodnjega vlaka nad štiri ure časa. Pri garderobi je bila prevelika gnječa. Komaj bi bil prtljago oddal, bi bilo zopet treba čakati, da jo dvignem. Zato sem jo raje na kolodvoru stražil in opazoval živahno vrvenje domačinov, Francozov, ki so po vojski pridno začeli obiskovati svojo zaveznico in izseljencev, ki so bili namenjeni za istim ciljem kot jaz in čakali nadaljne zveze. Nekaj po četrti uri smo se odpeljali proti italijansko francozki obmejni postaji Modane. Dva francozka župnika s svojima sorodnicama sta me me povabila v svoj oddelek. To mi je bilo jako ljubo, ker sem lahko nemoteno zadostil svoji duhovniški dolžnosti. Duhovniki smo se spravili na naše duhovne molitve, ženske so pa rožni venec molile.

Ko se je začel vlak pomikati je vzela ena izmed žensk iz žepa malo škatljico, v kateri je imela v blagoslovljeno vodo namočeno gobo, ki jo je vsakemu izmed nas duhovnikov pomolila, da se poškopri. To je francozka pobožnost. Francozi so kakor znano v raznih pobožnostih zelo iznajdljivi. Saj to je lepo, znamenje je, da duša prvorojene hčerke sv. cerkve, kljub vsemu frama-sonskemu divjanju, še živi od nekaj tako visoke verske rente svo-

je matere cerkve. Vendar je bila ta njena pobožnost, saj do zadnjega časa, preveč enostranska, deloma že malo pobožnjaška, ali kakor to po latinsko izrazimo formalistična. Ker sem imel tri leta priliko opazovati ponosne sinove "velikega naroda", upam, da jim s to sodbo ne delam krivice. Se ve, da imam tu le splošen značaj njih pobožnosti pred očmi.

Enostransko imenujem njih pobožnost radi tega, ker so se v času, ko je začel protiverski duh mogočno dvigati svojo vporo glavo, zaprli v svoje cerkve in hiše, ter skušali z raznimi pobožnimi vajami zaježiti ta tok, mesto da bi šli z bratsko ljubeznijo v srcu potapljačim se bratom na pomoč. Socialnega značaja je manjkalo njih pobožnosti v času, ko je bilo razkristjanjenje vsega francozkega javnega življenja na zmagovitem pohodu.— Sibi soli vivere, samim sebi živeti, so znali, aliis proficere, Dei zelo ducti, drugim koristiti, gnani od božje ljubezni, kakor se pravi o sv. Frančišku, tega niso znali. Ko je Leon XIII. pozval njih pastirje ven iz zakristij in po njih tudi ljudstvo ven iz hiš, na krščansko socialno delo, je bila javnost že preveč zastrupljena, da bi se jo dalo rešiti. Zamujeno so morali prepričani katoličani drago plačati. Ne le da v jav-

nosti niso imeli nikake odločilne besede, ampak so jih celo iz njih cerkev ven podili in jim jih zapirali.

Pobožnost je brez dvoma prvovrstna gonilna sila, res ad omnia utilis, za vse, na vse strani koristna, zato ne sme biti enostranska. Udejevtvovati se mora na znotraj, na osebno posvečenje in na zunaj, na socialno prenovljenje v Kristusu. Kakor hitro se obrne samo ali pretežno na eno stran, postane enostranska in kot taka navadno udari čez svoje prave meje. Če se obrne preveč na znotraj, kaj rada preide v pobožnjaštvo, če na zunaj pa v političen katolicizem. Francozka je šla v smeri na znotraj, a ker bolj na široko kot na globoko, je rodila nebroj raznih pobožnostnih vaj, včasih že skoro malo smešnih. Ostala je pri lupini, ni prodrla do jedra, Sredstva in še ta večkrat postranska ter malenkostna, so ji postala cilj. Taka pobožnost je velikokrat le slepilo sebe in drugih. Ima veliko v sebi, kar je nekdo rekel: Od samih pobožnosti nimamo nobene vere več.

Mi Slovenci v stari domovini smo šli pa v nasprotno smer in zabredli v politično krščanstvo. Za svojega smo smatrali tistega, ki je bil naše stranke. Istovetili smo njegovo politično z verskim prepričanjem. In to je bilo za nas usodno. Ko je imela Slovenska ljudska stranka

skoraj neomejeno moč, se jih je veliko zateklo v njeno okrilje in z njo kričalo in agitiralo, a iz golega koristolovstva. Verskega prepričanja in življenja je bilo v njih in pri njih prav toliko ali še manj, kot pri izrazitih njenih nasprotnikih. Kakor hitro je šla ona v franže in začela izgubljeni svojo moč, so šli ti politični konvertiti tja nazaj, kjer so pustili svoja srca.

Vojska s svojimi posledicami je tako francozskim kakor slovenskim katoličanom po prepričanju odprla oči. Pri Francozih krščansko socialno delo lepo napreduje, pri Slovencih se pa vedno glasneje sliši klic: Na globoko! Tako je prav! Najprej motor krščanske ljubezni v srca, potom solidnega praktičnega krščanstva. Ta motor bo potem vsacega sam gnal bratu na pomoč, tako na politično, kakor na karitativno polje. Treba bo samo to mogočno energijo ljubezni v njenem zunanjem udejevtvovanju organizirati, kar ne bo težko delo, ker je ljubezen sama iznajdljiva. Kar ljubezen rodi to drži. Kogar ne vidite zasebno ali družinsko krščansko živeti, božje in cerkvene zapovedi spolnovati, s tem kakor hitro mogoče ven iz naših vrst, naj ima tudi polna usta vere, ker tak ni družega kot katoliški koritar.

(Dalje prihodnjič.)

Rev. Evstahij Berlec O.F.M.

Kesanje.

V meni prebiva
bedni Adam,
krivde se prve
vedno kesam.

O da bi ljubil
vselej Boga,
vsak čas ohranil
lost neba! —

Reči ne morem:
"greh mi je tuj"! —
Sodi se, duša,
plakaj, žaluj! —

OČE.

H. B.

Pravilo pa je, da je samo materina roka premeška, samo očetova pa pretrda, da bi mogli iz njiju pričakovati otrok, ki bi bili vsestransko kos nalogam življenja. Če je človek preveč srce, kakor je navadno, če ga je le mehka materina roka negovala, ga svet preveč goljufa. Ako je pa preveč glava z mrzlim razumom, je pa prepust, kot deževni jesenski dnevi, ki si jih nihče ne želi.

Oče! Kakor iz vsega tega lahko spoznaš, nikakor ni opravičeno, če ti praviš, z otroci se naj pa le ona vkvarja. Lepo je, če ti pridno delaš, da imajo otroci kaj jesti, se s čim oblačiti, sploh, da se telesno lepo razvijajo. Gotovo, da je tudi to potrebno. Oče, kateremu bi se imel otrok samo za življenje zahvaliti, bi manj zaslužil to ime, kot razni mandeljci v kraljestvu živali. Opazujmo ptiče. Kako lepo vzajemno oba skrbita za zarod, dokler sam ni kos bojevati boj za obstanek. Delj pri živali itak treba ni. Samo človek more z zlorabo svoje prostosti ta naravnj nagon in dar tako vbiti in zaslužjiti, da mu ni mar, četudi njegovi otroci raztrgani in sestradani hodijo okrog. Večkrat se sliši ženo, ki toži: Sama moram preživljati otroke, dec bi še to rad pognal po svojem vedno suhem grlu, kar jaz zaslužim, da morem otrokom

najpotrebnejše priskrbeti. Ker so taki naslovni očetje vendar le izjeme, četudi ne tako redke, se nočemo še dalje z njimi vkvarjati.

Mnogo večje je število takih očetov, ki so neugnani v delu za telesni blagor svojih otrok, ki jim pa za njih normalni dušni razvoj ni skrb. To prepuščajo materi. Ko prineso ob sobotah ali pa ob mesecih svoje prislužene tolarje ali kar je že, domov, izroče njih del ženi, češ: Tu imaš, pa glej, da jim boš dala jesti in jih oblekla. S tem mislijo, da je tako približno vse storjeno, kar zahteva očetovska dolžnost. V resnici je pa s tem poskrbljeno le za manj vredno živaljsko plat človeka-otroka, s čemer se pa človeški oče nikakor ne sme zadovoljiti. Kakor je oče dolžan skrbeti za to, da se mu otrok na kak način telesno ne pohabi, ker takemu je boj za obstanek zelo otežkočen, tako in še bolj mora skrbeti za to, da se mu dušno ne pohabi, ker tudi kot kak revček Andrejček ni prijetno hoditi po svetu.

Pred vsem je potreba, da se oče za otroke zanima, tako za njih telesni, kakor dušni razvoj, ter ju s skrbnim očesom zasleduje, se li vrši tako, kakor bi si jih želel, ali ne. Da bo pa to spoznal se mora rad gibati mej njimi, oziroma si mora sku-

šati pridobiti njih srca, da bodo saj takrat, ko se ima on čas z njimi ukvarjati, radi za nekaj časa zapuščali materino naročje in njeno družbo, ter se njega oklenili. To je zelo velike vzgojne važnosti. Ako bodo otroci videli, da ima tudi ata, ne samo mama srce za nje in otroci to hitro opazijo, ga bodo n. pr. zvečer z veseljem pričakovali z dela, mu hiteli naproti, ter mu zaupljivo odkrivali svoja srca, kar mu bo omogočilo vpogled vanje in njih potrebe. Ako pa oče raje kake druge družbe išče, mejtem ko se otrok kot kakih nadležnih cigančkov otresa, jih goni k mami, ako je oduren z njimi, je zaigral enega najvažnejših činiteljev normalno potekajoče vzgoje, zaupanje. Kar je pri zdravljenju zaupanje v zdravnika, to je pri vzgoji zaupanje v vzgojevalca. To je pa splošno znano, da je zaupanje v zdravnika velikokrat najvspešnejše zdravilo. Enako je zaupanje v vzgojitelja podlaga dobre vzgoje.

Zato, oče, tvoj mali drobiž naj ti bo vedno draga družba. Četudi si truden prišel odkod in ti morda ta ali ona težka skrb kot mora leži na srcu, ne daj otrokom tega čutiti, saj bodo tako sami prehitro spoznali, da so prebivavci solzne doline. S tem bi jih le odbil, da bi se plahi stisnili k materi in morda težko čakali, kdaj

ho ata zopet zdoma šel. Kar te teži si z ženo-materjo razdelita kadar bosta sama, otrokom pa pokaži jasen obraz, s kakoršnim ti bodo tudi vrnil in ti tako razpodili dušne oblake. Ne mislim, da bi te bilo samo srce do njih, to vlogo le materi prepusti, ki je rojena za to. Pač pa moraš imeti za nje tudi srce, ter je v jasnem obrazu in toplih besedah razodevati. Možka mora biti tvoja ljubezen, a vendar ljubezen, ker to je taka vaba za njih srca kakor sladkor za njih oči in usta.

V družbi takega očeta otrokom ne bo dolg čas. In že to, če bodo radi okrog tebe, bo na normalni razvoj njih duševnosti blagodejno vplivalo. Komu ni znano, kak velikanski vpliv ima na človeka družba, v kateri se giblje, dobra in slaba. To celo pri odraslih, kaj šele pri otrocih. Kar je pri otroku na bolj razvito, je dar posnemanja. Samostojnega zavednega duševnega delovanja še ni zmožen, zato pa tembolj pridno druge posnema. Njegova duša nezavedno že deluje. Zvedave oči in radovedna ušesa ji pridno dovažajo surov materijal. Kakoršen je ta, tak vpliv ima na njegovo duševnost. Če je okolica, če je družba, ki jo gleda okoli sebe, če so vtisi, ki jih njih, kakor fotografska plošča sprejemljiva duša srka, možkega značaja dobiva sama možki značaj, če so ženskega pa ženski. Da ne dobiva

samo ženskega je v prvi vrsti tvoja dolžnost, ker je kri od tvoje krvi. Tvoj vpliv je za mterinim najmočnejši, ker otrok je do samostojne bitnosti, ki se začne prav za prav šele z rabo lastne pameti, le del starišev, le zoreč sad na drevesu, ki od njega dobiva svoj življenski sok. — Glej, da se boš tega vedno zavedal

in vzajemno z materjo skrbel za to, da lepo dozori. Vse tvoje ravnanje z otrokom in vpricho otroka dihaj neko možko plemenitost, ki jo bo otrokova duša po živahno delujočih čutilih nevede vsrkavala in tako dobivala potrebni možki značaj. Skrb-

no pazi, da ne boš vpricho otroka udaril na napačno struno, ker tega ne boš nikoli storil brez odmeva v otroškem srcu. Naši pregovori: Jabolko ne pade daleč od jablane. — Kakšno deblo takšen klin, kakšen oče, takšen sin in podobni, ki se navadno rabijo v potrdilo slabega očetovega vpliva, imajo v tem dušeslovnem dejstvu svojo opravičbo. Ljudje navadno pravijo, da je sin to ali ono napako po očetu "pojerbu". To je večinoma le v toliko res, da je oče s svojim slabim zgledom otroku morda še v njegovi nezavestni dobi zapisal v dušo to žalostno dedščino. Kajpada bi bilo boljše nič, kot kaj tacega. Pozor tedaj, oče, vrata duš tvojih otrok so odprta, deviške gredice so pripravljene. Na tebi je, da jih poseješ z zdravim semenom in ne z ljuliko, da ne bo s teboj vred na dan žetve v ogenj vržena.

Želel bi, da bi to zlasti tisti ameriškanci pazljivo prebrali in premislili, ki so pustili žene in otroke v starem kraju in sami šli za dolarji. Če bi to ne imelo nobene druge slabe strani, kar pa ni res, je že zgolj z dušeslovno-vzgojnega stališča slabo. Otroci takih starišev so v najodločilnejši dobi svojega življenja kakor brez očeta, v veliki nevarnosti, da bodo tudi pri morebitni najboljši vzgojni volji matere, le enostransko vzgojeni stopili v življenje. Te moralne škode vsi dolarji ne odvagajo.

ZAHVALE.

Bil sem bolan na očeh. Vsi so mi dejali, da bom popolnoma ob vid. Toda skupno z materjo sva se z zaupanjem obrnila na presv. Srce Jezusovo. Ko sva prišla na praznik presv. Rešnjega Telesa v cerkev in ta dan še posebno prisrčno molila v ta namen, sva bila uslišana. Hvala presv. Srcu Jezusovemu.

Rudolf Kopač.

Burdine, Pa.

Hvala presv. Srcu Jezusovemu in presladkemu Srcu Marijinemu za večkrat uslišane prošnje.

Ivana Omahen,

Forest City, Pa.

Čast in hvala Tolažnici žalostnih, ker

me je v mojih grenkih urah tako materinsko tolažila.

R. S., Pueblo.

Lani četrtega maja dobim svojo hčerko skoro mrtvo. Z največjim zaupanjem se obrnem k nebeski zdravnici za pomoč in obljubim, da se bom javno zahvalila, ako se bolezen v teku enega leta ne povrne. Petnajstega augusta jo je bilo sicer zopet malo prijelo, a ne hudo, od tistega časa ne več. Tisočera hvala Mariji!

Josephina Meglen,
Pueblo, Col.

Prisrčna hvala Jezusu, Mariji in sv. Jožefu za uslišano prošnjo.

Terezija Stefanich,
Tower, Minn.

Pred težko operacijo sem obljubila javno zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, če jo srečno prestanem. Bila sem uslišana, zato s tem spolnujem svojo obljubo.

Marija Kruz,
Milwaukee, Wis.

Tisočera hvala presv. Srcu Jezusovemu in presladkemu Srcu Marijinemu za ponovno uslišane prošnje in obilne milosti, ki sem jih že prejela.

Marija Višček.

Cleveland, O. — Zahvaljujem se preblaženi Devici Mariji in Sv. Jožefu za uslišano molitev za zdravje.

Jozefina Krajnc.

Ker je šla druga majska številka v tisek, ko je bil urednik odsoten, je izostal konec članka "Roža skrivnostna", ostalo pa več tiskovnih napak, katere naj čitatelji blagohotno oprostite. S to številko bo letošnji urednik za par mesecev izpregel. — Vsi morebitni nedostatki gredo za ta čas na račun novega urednika.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

TRETJA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Luč je prišla na svet, pa so ljudje bolj ljubili temo ko luč.
—Jan. 3, 19.

Žena v današnjem evangeliju je tako skrbno iskala izgubljeni denar, da je prižgala luč in pometla celo hišo, dokler ga ni našla. Ne mal denar, marveč velik zaklad je naša sveta katoliška vera. Žalibog so ljudje, katerim je vera deveta briga. Kakor raste na njivi ljulika med pšenico, tako nahajamo v vsaki župniji zraven dobrih vernikov brezverce. Tudi v njihovem srcu je nekdanj svetila luč vere, a ta luč je ugasnila. Premišljajmo danes, kako in zakaj ugasne luč vere.

Luč ne gori v slabem zraku. Tako ugaša luč vere v popačenem srcu. “Luč je prišla na svet”, pravi Kristus, “pa so ljudje bolj ljubili temo; kajti njih dela so bila hudobna”. — Poglejte si tega ali onega mladeniča! Dokler je bil dober, dokler je hodil v cerkev, prejemal redno zakramente, je veroval vse, kar uči sv. cerkev. Toda naenkrat zapazimo pri njem veliko spremembo: norčuje se iz vere, norčuje se iz sv. spovedi, luč vere je pričela ugašati v njegovem srcu. In veste, zakaj? V njegovem srcu se je vgnezdil greh, on ta greh dobro pozna, celo drugi ga opazijo na njem; posledica je, da preneha verovati. Ljubiti temo bolj ko luč, ker so njegova dela hudobna.

Pripoveduje se, da je bilo, predno je bil razrušen Jeruzalem, opaziti vsakovrstna znamenja. Tako je bilo enkrat v noči — bilo je to o bin-koštih, 36. leta po Kristusovi smrti — iz templja slišati glas: “Poj-

dimo od tod, preselimo se!” Mor-da so si duše pobožnih, ki so bili tu pokopani, želele oditi, ko so videle “gnusobo” razdejanja” (Mat. 24, 15). Zato so vpile: “Pojdimo od tod! Preselimo se!”

Tako se preseli vera iz spačenega srca. Kako si pojasnimo, da pokvarjen človek preneha verovati?— Povem vam s primero. Povejte nedolžnemu otroku, da je peklo; otrok vam verjame. — Recite bogaboječemu mladeniču, da je peklo; on vam verjame, on pekla ne bo tajil. So pa ljudje, ki ne verujejo v peklo? Kateri pa so? Ti, ki imajo vzrok, da bi pekla ne bilo, ti, ki se pekla boje: to so pokvarjeni ljudje. Takj si mislijo: Če je peklo, potem gorje nam po smrti! Boljše toraj za nas, da pekla ni! In take želje si ponavljajo, dokler končno sami tega ne verjamejo. V peklo ne verujejo, zakaj? Ker imajo spačeno srce!

Luč vere prične ugašati v prevzetnem srcu. Nikoli ni bilo to tako jasno, ko pri rojstvu Gospoda. Angel je oznanil to veselo novico najprej pastirjem, da naj hite k jasicam. Bili so neuki, neizobraženi, a bili so ponižni. Mislite si sedaj, ko bi se bil angel prikazal o polnoči v Jeruzalemu. Veliki duhovni, farizeji, pismarji so ravno zbrani pri učeni seji. In tu bi se bil prikazal angel med njimi in rekel: “Ne bojte se — veliko radost vam oznanjam — Odrešenik vam je rojen; pojdite, našli bote dete v ple-nice zavito in v jasli položeno!” — “Kaj? V jasliah? V hlevu? Tam naj bi se bil rodil kralj Judov? Dragi angel, ti se norčuješ iz nas! Mi ti ne verjamemo!” — Vidite, dragi, vsako soboto so pismarji sedeli vkup in si učeno razlagali sv. pis-

mo; vedeli so iz prorokov, da se bo Odrešenik rodil v Betlehemu; toda ti “voditelji” naroda niso našli Odrešenikove zibelke, ker so bili prevzetni in napuhnjeni. Prvi verniki so bili pastirji, ker so bili ponižni. V prevzetnem, ošabnem srcu luč vere ne gori, in če je gorela, ugasne.

Čemu vam to omenjam? Mnogokrat vidite okoli sebe učene, izobražene, bogate ljudi, toda katoliške vere je opaziti na njih le toliko, da so njihova imena zapisana v krstni knjigi. Tako je bilo že pred 1921 leti. Ponižni modri iz Jutrovega so prišli in se poklonili Odrešeniku, prevzetni “modrijani” — pismarji in farizeji, niso hoteli iti v Betlehem, pustili so modre same iti tja. Naj vas to ne moti! Ostanite zvesti svoji veri! Kako krasno je gorela luč sv. vere v vaših srcih, ko ste bili še mali — vse ste verovali, ni bilo nikakega dvoma v vaših srcih. In taka mora biti naša vera, ako hočemo priti v nebesa: “Resnično vam povem, ako ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo”. (Mat. 18, 3.)

Luč vere ugaša vsled slabega časopisja. “Sejavec je šel sejat svoje seme”. To je bilo pri belem dnevu. Po noči pa, ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in zasejal ljuliko in jo seje še dandanes v govoru in tisku. Ta ljulika je slabo, brezversko časopisje. Zakaj škoduje tako branje? Zato, ker se to, kar je slabega, človeka veliko hitreje prime, kakor to, kar je dobrega. Koliko treba dela, predno se vseje pšenica! Plevel se pa prime brez vsakega truda! Koliko se je trudil oče, koliko mati, koliko duhoven, da je vepil v mlada srca dobre nauke: Eden, slab list je vse pokončal!

Francoski romanopisec je izdal

nenraven roman. V uvodu piše sam: Dekle, ki si upa to brati, je izgubljen!" To je eden zgled, eden slučaj iz milijonov, kjer je pisatelj sam pripoznal slab namen svoje knjige—sicer se izdajajo take brezverske knjige kot "dobre", kot "poučne", vse se ponuja kot čisto zlato!

Razun tega pa se plitvih možgan hitreje prime laž kot pa resnica.—Slavni grški govornik Demosten je enkrat govoril v zboru o nevarnosti sovražnika. Opominjal je Atenčane k edinosti. Bob ob steno so bile njegove besede. Med njegovim govorom so ljudje zbijali šale in se norčevali iz Demostena. Nato je obmolnil za par trenutkov in rekel: "Sedaj vam bom pa govoril o oslovi senci". Naenkrat je nastala velika tišina. O nevarnosti, ki je Atenčanom grozila na imetju, na življenju, niso hoteli slišati; o oslovi senci so poslušali z vso napestostjo. In tako je še dandanes. —Ludje si dajo natvezti največje budalosti in laži, pred resnico zakrijejo oči in zamaše ušesa. A najhitreje verjamejo tiskanim lažem! —Vsaj je črno na belem! Ko bi farmerja, kmeta, kak škric hotel učiti, kako orati, sejati, rediti živino, ko bi mu razkladal svojo modrost o gospodarstvu kmet bi se mu smejal. Ako mu pa pride v roke tiskana laž, ki bi se lahko potipala, ko mu kak neizobraženec v svojem listu prične govoriti o veri, se norčevati iz vere, verjel bo čitatelj, češ vsaj je črno na belem! In če bi tudi vsega ne verjel, nekaj strupa le ostane, in tako pride malo za malim, dokler ni celo srce zastrupljeno, dokler luč vere ne ugasne.

V vaših srcih še gori luč vere, ne hodite z lučjo na prepah. Varujte se slabih knjig, slabih listov! Dober oče, dobra mati je jako skrbna, v kako družbo zahaja sin, zahaja hči. "Ta ali oni ni za te", pravi oče, pravi mati. In prav delajo. Po toči je prepozno zvoniti. Po dejanju je težko svetovati. In tak slab tovariš je slaba knjiga, slab časopis. Zato glejte, da v vaš dom ne bodo imeli vstopa.

Naj nikdo ne reče: "Meni tak

list ne more škodovati! Vem dobro vse presoditi!" Ne goljufajte samih sebe! Koristiti vam take knjige gotovo ne morejo. Poglejte prag pred vašimi vratmi. Morda ste hišo še le pred kratkim postavili. Prag je ves izhojen. Kako to? Prvi mesec, drugi mesec, prvo leto, morda še ni bilo ničesar opaziti; sedaj je pa že nastala precejšnja špranja, da piha veter pod vratmi v hišo. Tako je z vero v srcu: ena številka takega lista morda še ni škodovala, tudi druga in tretja še ni prinesla nikake škode, toda predno je leto okoli, opazimo, da srce ni več v redu, in prišel bo čas, ko bo vera ugasnila.

Poslednja stopinja zgubljenega sina je bila, da si je tešil lakoto s pomijami za svinje. Kruh v očetovi hiši je zavrge! Kruh božje besede se vam podaja v cerkvi, se vam podaja v dobrih knjigah in listih, teh imate na izbiro. Tako hrano podajajte redno svoji duši, da bo zdrava, močna in da ji bo luč vere svetila do smrti. Amen.

ČETRTRA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Zapustili so vse in šli za njim.
—Luk. 5, 11.

Kako krasen prizor nam kaže današnji evangelij: Goste množice stoje ob bregu jezera, ne daleč od brega pa uči iz čolna Odrešenik. Iz čolna. Takim čolnom je v katoliški cerkvi podobna prižnica. In iz tega čolniča razlegajo se besede Božje o teh, katerim je bilo rečeno: "Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje". Jutri bomo praznovali praznik jednega najslavnejših pridigarjev, god sv. Antona Paduanskega. Sv. Anton je eden najbolj priljubljenih svetnikov, in ker je med vami gotovo več Antonov, vas bo gotovo zanimalo, ako vam danes opišem življenje vašega patrona.

V glavnem mestu portugalskem Lizaboni, ravno nasproti največji cerkvi je stala palača plemenitaške rodbine Buljonov. Eden člen te

rodbine, Bogomir, je bil prvi kralj Jeruzalemski ob času križarskih vojsk. V tej palači rodil se je pred dobrimi 700 leti otrok, kateremu so dali pri sv. krstu ime Ferdinand. Nanjem se je potrdil pregovor, da jabolko ne pade daleč od drevesa. Kakoršno drevo, tako sadje! Mali Ferdinandek je videl vsak dan svoje stariše, kako kleče in molijo, zato je molil tudi on. Videl je, kako sta bila oče in mati dobra revežem, usmiljenost do ubožcev pognala je kali v njegovem srcu. Videl je svojo mater hoditi vsaki dan v cerkev k sv. maši, in po teh stopinjah je hodil on za njo.

Prijatelji, nikoli se ne more preceniti, kako silen vpliv ima pobožen oče, pobožna mati na otrokovo srce. Otrokovo srce je kakor vosek. Dajte ta vosek v roke propadlega očeta, v roke neredne matere in napravila bota iz tega voska svojo lastno podobo. Dajte pa ta vosek v roke bogaboječim starišem, pa bodo napravili iz njega bogaboječe, Bogu in ljudem milo dete.

Tak otrok je bil Ferdinand, ko so ga po običaju takratnega časa radi daljše vzgoje poslali v samostan.—Tam je v molitvi, pri delu in učenju preživel mladeniška leta. Bilo je to ravno ob času, ko je sv. Frančišek Asiški javno nastopil. Sv. Frančišek je bil za 15 let starši, ko pa Ferdinand, zapustil je očetovo bogatstvo in postal radovoljno vbog.

Ti svetniki so bili posebne vrste ljudje. Svet se žene in drvi za pozemeljskim imetjem, ne briga se za nevarnosti, doprinaša z ločine, da bi kar največ mamona nagraabil — tu pa pride mlad mož, razda vse svoje premoženje ubogim, prepaša se z navadno vrvjo in gre med svet, da bi svetu pridigoval o uboštvu. In čudež: Komaj je Frančišek stopil med svet, drle so množice k njemu. Tudi mladi plemenitaš Ferdinand je srčno hrepenel, da bi se mu pridružil. V kapelici sv. Antona puščavnika je bil oblečen v revno obleko sv. Frančiška, odložil svoje sedanje ime in se pričel imenovati Anton. Odpovedal se je plemenitemu rodu, razdal je svoje bogatstvo,

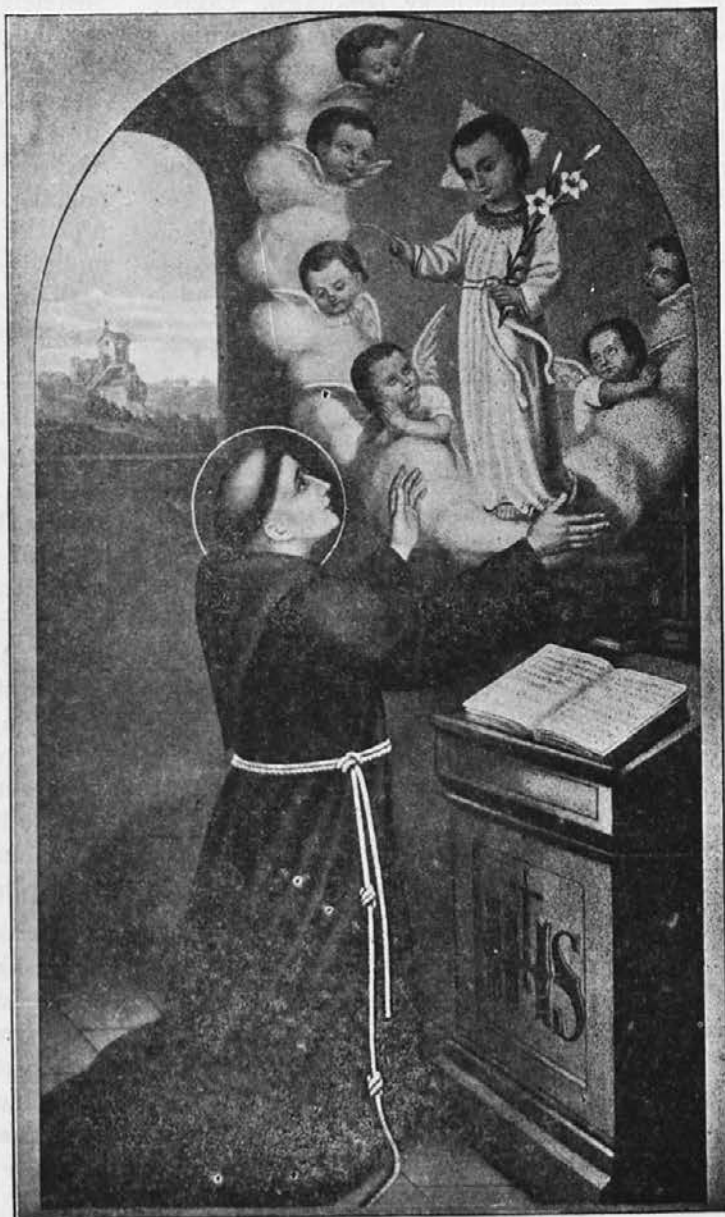
zapustil je vse, kar je imel, kakor apostoli v današnjem evangeliju, in šel za Gospodom. Ko je bil posvečen za duhovna, odločil ga je sv. Frančišek za pridigarja.

Sv. Anton je bil slaven, izvanredno zgovoren pridigar. Množice so od daleč drle k njemu, največje cerkve so bile za poslušalce premajhne. Pridigoval je na mestnih trgih,

na pokopališču, na polji, enkrat množici, ki je štela nad 30,000 poslušavcev. Njegove besede je potrdil Bog z mnogimi čudeži. Ko je enkrat potoval skozi nek gozd, obstopila ga je roparska tolpa. Bilo jih je dvajset. Ko so roparji videli, da potnik nima nič, nego siromašno obleko na sebi in romarsko palico, mu niso ničesar storili; sv.

Anton pa jim je začel pridigati, in je tako ljubeznjivo in prepričevalno govoril, da so roparji med solzami obžalovali svoje grehe, vrnili naropane stvari in pričeli pošteno življenje.

Enkrat je prišel v mesto Rimini. Ljudstvo, zapeljano v brezverske zmote, ga ni hotelo poslušati. Tu je svetnik zaklical: “Ako me vi no-

čete poslušati, pojdem pridigovat ribam, kako je Bog za nje skrbel, da jim je dal plavute za plavanje, da jih je rešil pred potopom. Da je rešil Jona, poslal je ribo, da je ozdravil slepega Tobijo, izbral si je Bog zopet ribo. In množice rib so priplavale k bregu in poslušale sv. Antona. Ko je ljudstvo videlo ta ču-

dež, ga je bilo sram, in skesano so se ljudje vrnili k Antonu.

Sv. Anton je bil velik častivec Presv. Rešnjega Telesa. Prepričati je hotel takratne krivoverce, da je Kristus resnično pričujoč v sv. hostiji. Takratni brezverci niso bili nič boljši kakor današnji. Kaj je storil sv. Anton? “Dobro”, je re-

kel, “če vi nočete poklekniti pred sv. Rešnjim Telesom, pokleknila bo nema žival”. Ukazal je pripeljati iz hleva osla in mu rekel: “No, osel, pokloni se svojemu Stvarniku”. In osel je dvignil nogi in pokleknil na nje.

Nekega dne je prišel k njemu grešnik, da bi se spovedal. Poklek-

nil je; toda tako se je razjokal, da mu ni bilo mogoče spregovoriti besedice. "Če ne morete govoriti", je rekel svetnik, "pa mi napišite grehe". Grešnik je ubogal. In ko je izročil list sv. Antonu, je bil popolnoma bel. "Vidite", je rekel sv. Anton, "vaše solze so izbrisale grehe". Kako krasno se nam tu kaže učinek sv. spovedi!"

Posebno je častil sv. Anton Jezusa, katerega si je predstavljal kot malo dete. Enkrat je bil na potovanju gost premožnega meščana. V noči je videl skozi špranjo svetlobo v Antonovi sobi. Radoveden, kaj je, je odprl vrata, in videl, kako sv. Anton drži Jezusa v naročju. Kako se je to zgodilo? Sv. Anton je bral evangelij o rojstvu Gospodovem in zahrepenel je neizrečeno po

Odrešeniku. Naenkrat je zažarela soba, prikazal se mu je Jezušček smehljajoč se Antonu, ki ga je vzel v naročje. Zato se sv. Anton slika z Jezuščekom v naročji.

Sv. Anton je umrl mlad. Bilo mu je 36 let. Imel je še postne pridiige v Padovi. Na velikonočne praznike je zbolel. Čutil je, da se mu bliža smrt, zato se je pripravil za njo s spovedjo in sv. popotnico. Odmolil je še spokorne psalme in priljubljeno mu molitev k Materi božji.—Potem je uprl oči proti nebu: "Sedaj že vidim svojega Gospoda", so bile njegove poslednje besede. Bilo je to 13. junija 1231. Ko so čez 30 let odprli njegovo rakev, našli so truplo spremenjeno v prah, samo jezik je bil še nestrohnjen in rudeč

kakor pri živem človeku. Zgodil se je tu podoben čudež, kakor pri sv. Janezu Nepomučanu. Tega je Bog proslavil, ker je znal molčati sv. Antona, ker je znal govoriti.

Verniki se priporočajo in molijo k sv. Antonu, kadar so kaj izgubili. Med našim narodom se žalibog izgublajo čednosti naših prednikov: pobožnost, potrpežljivost, zmernost, poštenost, vernost. To so krasni biseri, ki pa izginjajo iz naših družin. Mislite, da bo na svetu lepše in boljše, ako ti biseri popolnoma izginejo? Ni li naša dolžnost, da jih iščemo? Vsak naj išče biser, ki mu je najbolj potreben. Sv. Anton pa naj prosi za nas, da bomo s pristrčno molitvijo in krščanskim usmiljenjem našli izgubljene bisere poštenosti, pravičnosti in vernosti. Amen.

Prošnja.

Prav kar se bije doma v novi Jugoslaviji boj za pravico in resnico. Konstituenta zboruje v Beogradu. Na našo žalost so tam zmagali v večini verski nestrpnosti in skušajo zadati v ustavi nove države smrtni udarec katoliški cerkvi v Jugoslaviji. Seveda se jim to ne bode posrečilo. Razbili bodo samo naše narodno jedinstvo, razbili de'lo dolgih stoletij in pomagali nasprotnikom, da bodo lažje dosegli svoje vsphe.

Vse to delajo sami odpadli katoliki, sami poslanci, ki so bili katoliško krščeni in katoliško vzgojeni, brez katoliškega prepričanja, katoliškega prepričanja.

Vse to delovanje se pa pripisuje na škodo srbskega naroda kot takega. Nasprotniki naše vere in našega naroda skušajo vse to delovanje zvrniti na Srbe, češ, vse to dela srbski narod.

Vendar kako misli srbski narod kot tak, se je pokazalo o letošnji veliki noči, ko so katoliki v Belgradu prvič po dolgih stoletjih uprizorili javno procesijo vstajenja po ulicah stolnega mesta. Vojaška godba je igrala in procesija se je razvila tako lepo, kakor spodbudno se v Ljubljani ni.

To kaže, da Srbi kot narod niso protivski in tudi niso protikatoliški fanatiki. Srbi sploh ne morejo razumeti, kako je mogoče, da kak narod sovraži svoje duhovnike.

Ti srbski katoliki pa potrebujejo katedralke, kajti v Beogradu se bode ustanovila nadškofijska stolica za celo Srbijo. Tega dela se je lotila nam ame-

riškim Slovincem sedaj že dobro znana katoliška Srbkinja Miss Christič.

Tudi doma v Srbiji in po celi Jugoslaviji se zbirajo mili darovi v ta namen. V naselbinah, kjer je predavala Miss Christič smo ji obljubili, da bomo pomagali po moči, da se to doseže, da pokažemo, da smo pravi katoliki. Sveti oče je dal \$4,000 v ta namen. Kardinal Mercier je dal 1,000 frankov.

Zato Ave Maria drage volje odpira svoje predale tudi tej velevažni zadevi nas vseh jugoslovanskih katolikov in se obrača zaupno do vseh katoliških Slovincov, da bi vsak nekoliko storil v ta namen po slovenskih naselbinah. V vsaki naselbini naj bi se sestavil odbor, ki bi poskrbel za to. V Chicagi bodo naše žene dragevolje pomagale, da vsaj nekaj storimo, kolikor pač moremo pri sedanjih s'abih razmerah.

Tu priobčujemo pismo našega ljubljanskega škofa ameriškim Slovincem v tej zadevi.

Ljubljana, 14. oktobra 1920.

Dragi rojaki!

Naša nova prestolnica Beograd nima še katoliške cerkve. Le mala kapelica je tam, da se v njej opravlja boža služba. Lepe cerkve pogrešajo otroci, ki jih je nad 500. Ko se uredi razmere, bo sv. Oče v Beogradu vstanovil nadškofijo za ozemlje stare Srbije. Zato moramo že zdaj misliti, kako bi čim prej sezidali primerno stolno cerkev.

Beograjski katoličani se za tako stolnico močno zanimajo. Ustanovili so družbo, ki naj skrbi, kako bi

naj dobili potrebnega denarja za zidavo. Nabrali so že okrog 40,000 dinarjev. Povabili bodo vse jugoslovanske škofije naj pomagajo. Mi bomo radi pobirali prispevke v ta sveti namen. Toda v sedanjih pretežkih časih ne bomo zmogli potrebne svote. Ana Christič (Kristič), rojena Srbkinja, ki pa kot navdušena katolikinja živi v Londonu in ima zveze z visokimi krogi, se je zavzela za stolno cerkev v Beogradu in sklenila iti v Ameriko, da tam vzbudi zanimanje za našo zadevo in prosi primernih prispevkov.

Amerikanski Slovenci, ki pokazujejo toliko zanimanja za mojo slovensko domovino, ki ste veselo in navdušeno pozdravili naše ujedinjenje v prelepo kraljestvo SHS, pomagajte nam, da proslavimo katoliško ime z dostojno stolno cerkvijo v Beogradu, v sredi naših pravoslavnih bratov.

Prosim Vas, da gosposodično Kristič sprejmete odprtih rok in ji drage volje pomagate, da bo njeno poslanstvo doseglo sijajnih uspehov. Plačnik Vam bo dobri Bog v nebesih.

Pozdrav in blagoslov.
ANTON BONAVENTURA,

škof.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Rimske novice. — Sv. oče je na prošnjo belgijskih katoličanov za prvi maj dovolil posebno mašo na čast Majniški kraljici, kot posredovavki milosti. Tudi druge škofije in redovi lahko dobe to dovoljenje, če prosijo. — Nadalje je s posebnim odlokom ukazal, da naj se v znano molitev po blagoslovu: Češčen bodi Bog i. t. d. po prošnji: Češčen bodi ime Marije Device in matere, vstavi prošnja: Češčen bodi sv. Jožef njen najčistejši ženin. — Istotako je ukrenil, da se nameravani vsakoletni evharistični kongres letos ne bo vršil. Zato bo pa prihodnje leto tem veličastnejši v Rimu, ki mu bo predsedoval sv. oče sam. Njegov namen je, da bi se ondi res ves katoliški svet sešel, pozabil na vse, kar je vojska grenkega rodila in se zopet bratski objel. —

Ameriške novice. — Podpredsednik "Catholic Church Extension Society" Msg. E. B. Ledvina, v Ameriki rojen Čeh, je imenovan za škofa v Corpus Christi. Njegov prednik, prvi škof imenovane škofije Msg. Nussbaum iz reda pasijonistov se je odpovedal svoji škofiji. — Za škofa v Pittsburgu je sv. oče imenoval St. Magdalenskega župnika v Homestead, Pa., Fathra Hugh C. Boyle, katerega prednik Msg. Canevin je tudi odpovedal svoji škofiji. — Srebrni škofovski jubilej je obhajal 19. aprila Monsg. Thomas O. Gorman, škof v Sioux Falls, S. D. Častitljiv starček, ki je že pred šestimi leti obhajal svojo zlato mašo, še vedno snuje načrte za nova dela v prosep svoje škofije. L. 1919. je posvetil svojo novo stolnico, zdaj pa je zamislil na zidanje velikega dekliškega zavoda. Bog ga ohrani in blagoslavlja njegove načrte, da jih izvede. Umrl je Msg. Henry Gabriels, škof v Ogdensburgu, N. Y., v častitljivi starosti 84 let. Vlada Združenih držav je dovolila, da se smejo misijonarji V. D. božje besede, ki imajo svoj sedež v Techny, vrniti na Filipine in nadaljevati svoje delo. —

Decoration day, ameriški spomin vernih duš, ki se vsako leto obhaja dne 30. maja, je predsednik Harding oznanil s poslanico, ki se začinja: Ker je bil naš narod spočet z molitvijo in pobožnostjo mož in žena, katere je Bog nagnil, da so vstanovili novo narodnost, kjer naj ostanejo načela pravičnosti trajni ogelni kamen i. t. d.

Rim in Moskva se zblížujeta. — Informacijski urad tukajšnjih škofov poroča, da so se v Berlinu sešli zastopniki rimske in ruske cerkve, da izmenjajo svo-

je misli o združitvi obeh cerkva. To dejstvo je vzbudilo v vseh protirimskih agentih veliko presenečenje. Zlasti se boji čehoslovaška narodna cerkev, da bi jo ruska matjuška lepega dne ne pustila na cesti. O vspehih teh razgovorov se drži stroga tajnost. Le toliko pristavlja omenjeni informacijski urad, da je upanje na združitve zdaj bolj utemeljeno, kot kdaj prej. Takoj na to so se sestali uradni zastopniki ruske cerkve z uradnimi zastopniki rimske na staroslavnem Velehradu, kjer so se že nekaj let sem shajali zapadni in vshodni učenjaki in pripravljali ugodna tla za zblížanje. Čakajmo in molimo!

Prekmurski Slovenec-mučenik. — Mej mučeniškimi žrtvami, ki so jih lani Turki v Armeniji poklali, je bil tudi en prekmurski Slovenec, frančiškanski brat Alfred Dolenc. Ko se je triindvajsetga januarja raznesla vest, da Turki prodirajo proti misijonski postaji Maguideresi, je neki mohamedanec izvalil vodjo misijonske postaje Fathra Frančiška de Vittorio z dvema bratoma, Fr. Salvatorjem Sabatini in imenovanim Slovencem, ter tridesetimi sirotami, ki so jih oskrbovali, v svojo hišo, da jih skrije pred Turki. Tam jih je pa pustil od prvega do zadnjega vse postreliti.

Iz stare domovine nam pišejo, da stoji sredi kulturnega boja, katerega namen je katolicizem in njeno toliko sovraženo predstavnicu katoliško cerkev pritisniti ob steno. Da se ne bo kdo pri tem po krivici nad Srbi jezil, naj pove-mo, da ga niso napovedali pravoslavni Srbi, ampak slovensko-hrvatski katoliški odpadniki, demokratski škripci in samostoini kmetje, ki si dajejo tako radi kadičiti z naslovom napredni, v resnici so pa nazadnjaki, ki so k večjemu še v kakih državah mogoči, kjer imajo zgodovinski analfabeti besedo. Ko je Dr. Simrak poslanec hrvatske pučke stranke v svojem govoru dejal, da mi na take balkanske stvari, da bi pandurji imeli kako besedo v cerkvi, nismo vajeni, je srbski poslanec Dr. Janjić protestiral, da to ni srbska gonja ampak gonja prečarov, slovensko-hrvatskih demokratov. — Lep poklon! Katoliške pleva, katerih srca niso bila nikoli naša, ampak le želodci, veter hitro odnaša. Pošteno in prepričano naše ljudstvo pa neustrašeno dviga glave in se na številnih shodih nedeljo za nedeljo mogočno oglašča, da si za nobeno ceno ne bo pustilo vzeti svojih najdražjih svetinj. Slovesno izjavljamo, je na nekem shodu v ljubljanskem Unionu sklenilo 4000 skoro samih možkih, da bomo v boju za svobodo

cerkve in njene pravice v javnosti in šoli vstrajali do zadnjega. Pribičević že spoznava, da je prehitro ugriznil jabolko, ki mu je je vsilil zajčji kader katoliških ubežnikov. Kot se poroča je svoj odlok, o samosokolski vzgoji po šolah, ki na Hrvatskem še ni bil objavljen, preklical. Istatoko je obljubil odposlanstvu rusinskih kmetov, da vlada ne bo več zatirala zasebnih šol. Še bolj kot domačih, se je morebiti Mr. Pribičević ustrašil izven državnih katoliških protestov. Urednik uglednega francoskega lista "La libre parole", Joseph Denais, bere pod naslovom "Jugoslavija ogrožena od propada po framazonski in protikatoliški akciji", v štirih uvodnikih jugoslovanskim državnikom take levite, da jih tudi balkanski želodec ne bo mogel tako z lahkoto prebaviti. Mej drugim pravi člankar, da nihče ni z večjim navdušenjem pozdravil ujedinjenja troimnega naroda Jugoslovancev, kot Francozi. V kako presenečenje, ko so začeli prihajati glasovi, spočetka bolj nejasni, toda vedno glasnejši in izrazitejši, da v SHS državi ni vse tako, kakor si je svet predstavljal, da vodijo državo vse graje vredni strankarji, da vsled tega nade, ki so se stavile na njo, niso opravičene. To je hud poper. V nadaljnjih svojih izvajanjih zagotavlja člankar jugoslovanske katoličane simpatij in solidarnosti od strani francoskih katoličanov, katere da hoče zainteresirati za njih sveti boj. — Trije jugoslovanski škofje, zagrebški, ljubljanski in djakovski so bili v Rimu pri sv. očetu radi tekočih cerkvenih zadev. Kakor je videti iz poročil, so prosili mej drugim papeža, da bi se za naše ljudstvo v zasedenem ozemlju vstanovile posebne škofije. Vatikan je za to, a vlada bi tega ne pustila. Rade volje pa je sv. oče dovolil, da se smejo sv. zakramenti deliti in tudi list in evangelij pri slovesnih sv. mašah peti v živem narodnem jeziku. Staroslovenskega ali glagoljskega bogoslužja za enkrat radi političnih homatij še ne kaže siliti v ospredje.

Angleško kavalirstvo? — Father Dominik, spovednik znanega Irca McSweeney-a, ki se je do smrti izpostil, je bil kakor smo poročali, od angleške vlade obsojen kot veleizdajavec na dveletno ječo. Ker so ga kar kot navadnega zločinca uvrstili mej druge kaznjence in mora z njimi opravljati razna težaška dela, ter mu tudi maševati ne pustijo, je šel njegov sobrat kapucin Father Lewis v Rim, do sv. očeta, da bi mu po njegovem posredovanju vlada omilila jetniško mučeništvo.

NAŠ STRIČEK

po deli naše dopise v Ave Maria de kumje čakamo Ave Maria de pride ata in mama tako radi bero da ne dajo iz roke dokler vsega ne preberejo. Zdag vas vse skupej lepo pozdravimo. Z Bogom dragi striček.

Draga Mary: — No, me jako veseli, da se vam dopadejo otroški dopisi. Saj jih vsi radi bero, ker so tako zanimivi. Mary, le velikrat se vsedi in nam kaj napiši. Pozdravljena.

Tvoj striček.

Belleire, O. — Dragi striček: — Tudi jest bi rad prišel na korner. To je moje prvo pismo tudi jas se doma učim pisati od ata in mama, jest hodim v St. John's School jas sem star 14 let in sem u 7 razred moji sestri je ime Sister Mary Raphael. Moj ata je Janitor v St. John's Church in tudi jest hodim mestrelat jest mam 4 brate in tudi 3 sestre, hodijo tudi v katoliško šolo. Tukaj ni nobene slovenske šole. Tukaj pošlam stamsp za 50c za Marija za Smarnice. Vas pozdravim.

Z Bogom **William Avsec.**

Dragi Willie: — Kako sem se zveselil tudi tvojega pisma! Le še večkrat kaj piši. Ti že jako dobro pišeš! Prav v kratkem pričakujem zopet od tebe kakega pisma. So long!

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dear Uncle: — I read about you in the "Ave Maria", so I thought I would write to you at once. Excuse my writing in Slovenian but I do not know how. I go to Loretto Academy and I am in the 5th grade and I am eleven years old. During this holy Season of Lent I am fasting from Candy, Chewing Gum, Shows. I go to evening devotions every Tuesday, Wednesday, Friday and Saturday. Next time I go to Holy Communion I will offer it

up for you.

I am trying to be a very good girl, sometimes I find it hard and again I don't, but still I am keeping up. I just got out of a 3 day retreat. Mr. McDonald from Denver had it. I am hoping to learn to write Slovenian as soon as I can I can talk it but not write. Well, dragi striček, bom še vam pisala! May God's Grace always stay with you! Jaz bi rada bla na Vašem kornerju večkrat. Ever sincerely yours a friend to you

Elsie Schiff.

P. S. — Here is a ten cent stamp or rather my home work.

Draga Elsie: — Kako me veseli, da si tako dobrega duha in mi obetaš, da se boš slovenščine naučila. Tako je prav! Le poskusi! Čim več jezikov znamo, tem več veljamo. Le še večkrat mi piši, bom vedno vesel, ko bom sprejel tvoja pisma. Te lepo pozdravlja

Tvoj striček.

* * *

Cleveland, O. — St. Lawrence School. Dragi striček: — Bliža se mesec majnik, kateri je posvečen Materi Božji za to sem prišel zopet na corner, da bi tudi jaz počastil našo ljubo Mater Marijo.

Vse rožce po polju bom skupaj pobral v šopek povezal, Mariji jih dal.

Moje veselje bo, vsi dnevi meseca majnika bodo moje režice, ko bom šel vsaki dan k svetemu obhajilu in bom prosil Marijo, da bi ona uslišala mojo molitev. Daroval bom tudi za Vas, striček, sveto obhajilo. Tako želim, da bi storili vsi katoliški otroci, ker tem več nas bo, veči bo naš venec okoli Matere Božje, ker je Marija naša ljuba Mati, nas bo gotovo uslišala. Koncu mojega pisanja pozdravim vse čitatelje na našem kornerju posebno pa Vas, ljubi striček, in ostanem vaš zvesti

Jozef Mervar.

Dragi Jozef: — Kako lepo si pisal! To bo lepa pridiga za vse tisoče dečkov in deklic na našem kornerju. Vidite, otroci, kako morete tudi Vi pridigati. To kar je naš Joe tako lepo napisal, bodo drugi brali, pa bodo gotovo rekli, "tudi jaz bom naredil, kakor dela to Jozef Mervar v Clevelandu, tudi jaz bom

šel velikrat k svetemu obhajilu". — Dragi Josef, ti pa le velikrat kaj piši. Tudi se ti lepo zavzemaj za tvoje sveto obhajilo za me. Bog te naj blagoslovi, da bi ostal tako dober. Pozdravi tudi tvoje dobre stariše. **Tvoj striček.**

Burgettstown, Pa. — Dragi striček: — Tudi jaz Rosie Grubar iz Burgettstowna bi rada enkrat prišla na vaš korner, ker vselej me veseli, ko berem v Ave Maria kakor Vas otroci radi imajo. Jaz hodim sicer v publicno šolo, ker nimamo pri nas katoliške farne šole. Zato pa se pridno učim katolizem v Sunday School kjer nas je veliko otrok pri poduku. Danes mi je pri pisanju pomagal Father Jeronim, drugikrat bom pa že sama Vam pisala. Good bye, striček.

Rose Grubar.

Draga Rosie! — Kako me veseli, da si mi pisala. Vidim sicer, da ti je nekdo pomagal. Vendar to nič ne de. V začetku mora vsak moj dopisnik imeti koga, ki mu pomaga, ali mama ali ata ali kedo drugi. Sedaj mi pa le kmalu sama napiši kar hočeš. Pa se nič ne boj, če boš tudi naredila kake napake. Bom že nekoliko sam popravil. Govoril sem tudi s Fathrom Jeronimom, ki so Vas vse otroke zelo zelo pohvalili in mi toliko lepega povedali o Vas, da sem res vesel. Pozdravi vse boys and girls v Burgettstown. **Tvoj striček.**

Los Angeles, Cal. — Dear Uncle: — I wish to wrwrite you a few words because I am sorry I can not write Slovenian. I go to St. Cecilia's School and I am in the fifth grade. We have a Club for Altar Boys called St. Aloysius Society for boys. I am going to be a Priest. Yours truly

Valley, Wash. — Dragi striček: — Tudi jest bi rad prišel na vaš korner, to je moje prvo pismo jest hodim v publik School in hodim v 5 razred in me tudi veseli slovensko brati in pisati, star sem bil 11 let moj ata in mama tudi radi čitajo Ave Maria in bom tudi za veseli majnik šel za vas k spovedi in k svetemu obhajilu in tukaj vam pošljem 50c za šmarnice in upam, de mi ne zamerite ker to je moje parvo pismo slovensko. Dragi striček, zdej vas lepo pozdravim in vam drugič kaj več pišem.

S Bogom,

Frank Tomsha.

Dragi Frankie: — Kako sem vesel tvojega pisma. Prvič pišeš slovensko, pa si že tako dobro napisal. Kako boš še le lepo pisal, ako boš velikrat pisal. Posebno sem ti pa hvaležen za tvoje sveto obhajilo za majnik. Bog te blagoslovi! Tudi jaz se te bom celi majnik spominjal pri sveti maši. Franki, le velikrat mi piši. Kaj ne da boš? Pozdravi prav lepo tvojo dobro mamo.

Tvoj striček.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovcem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste **NAJBOLJE** postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnijah in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastonj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinj
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

